

Zapomenutá smrt

„Jaký byl důvod přesunutí naší schůzky o týden dřív?“ zeptá se monotónním hlasem doktor Ginsberg. V psychiatrické ordinaci je nepřijemný chlad. Doktor Ginsberg, aniž by přerušil konverzaci, se zvedne a pootočí termostatem vedle sedačky, kde sedí jeho pacient Erik.

„Víte, pane doktore, už se o ní nezvládám starat,“ řekne Erik a podívá se ustaraně vedle sebe. „Musím chodit do práce a nemám čas hlídat manželku. Když Lenora chodila do práce, byla v pořádku, ale po tom, co se zhroutila, je jen doma a maluje ty svoje obrazy. Vidí, že ano?“ dodá Erik a stále hledí vedle sebe.

„I když o tom Lenora nechce mluvit, vím, že se chce zabít. Za poslední rok se stalo strašně moc věcí, na které bych raději zapomněl. Už je to poněkoli káté, co jsem ji našel, jak stojí na okenní římsě. Vůbec se mnou nemluví. Jako by se uzamkla sama v sobě,“ odmlčel se, nervózně pošoupl nohou a zase pokračoval. „Jsme spolu už dvanáct let. Nikdy mezi námi nebyl jediný problém a najednou mám pocit, jako bych ji úplně ztrácel. Sice jsme žili trochu paralelně vedle sebe, moje advokátní kancelář mě hodně zaměstnává a Lenora měla ty svoje dobročinné galavečery, malování obrazů a výstavy. Jak říkám, trochu jsme se občas zanedbávali, ale fungovalo to. A najednou je všemu konec. Musíte mi pomoci ji zachránit, doktore,“ naléhal Erik.

Něžně pohladil místo vedle sebe, na které v průběhu svého monologu pořád tak upřeně hleděl, ruka začala šmátrat po polstrování, jako by tam něco mělo být. Nic tam ale není. Erik začne panikařit, v jeho očích se zračí jasné zmatení. Doktor odloží svůj zápisník, do kterého po celou dobu zaznamenával průběh terapie, a soucitně, ale i vážně se obrátil na Erika:

„Jak je to dlouho, co neberete prášky? Na minulém sezení jsme se přeci bavili o tom, co se stane, když je nebudete brát. Je nadmíru jasné, že trpíte halucinacemi a pocity úzkosti.“

„Ne, to není pravda!“ zakřičí nervózně Erik. „Vždyť tady doted' byla! Kam jste schoval moji manželku? Mou drahou Eleanor.“

„Eriku, prosím uklidněte se, celou dobu jsme dělali tak velké pokroky, musíte si už připustit, že je vaše manželka téměř rok mrtvá,“ opatrně naléhá doktor Ginsberg.

Najednou se Erikovi začnou promítat v hlavě všechny ty scény, co se staly loňského roku.

Vzpomíná na zhroucenou Eleanor, na její deprese a hlavně na to, jak stála na té okenní římsě na pomezí života a smrti.

Nedokázal ji zachránit...